

Ευτυχώς που τα παιδιά μας εργάζονται στη Νότια Κύπρο και έτσι δεν μεταναστεύουν σε άλλα μέρη

του τουρκοκύπριου δημοσιογράφου Ali Baturay

Έχω μια πρόταση για όσους κυβερνούν αυτή τη χώρα: να πάνε στις πύλες των χερσαίων συνόρων νωρίς το πρωί και να παρατηρήσουν τους ανθρώπους που περνούν από το βορρά στο νότο... Όταν λέω “τους ανθρώπους”, εννοώ τους Τουρκοκύπριους...

Μπορεί κανείς να δει τους πολίτες μας όλων των ηλικιών σε αυτές τις συνωστισμένες, αγωνιώδεις ουρές στην πύλη. Νέους, μεσήλικες, ηλικιωμένους, ανθρώπους όλων των ηλικιών.

Παρατηρήστε ότι ανέφερα και τους “ηλικιωμένους”... Ναι, τους ανθρώπους μας που δεν θα έπρεπε να εργάζονται πια, που θα έπρεπε να απολαμβάνουν τη συνταξιοδότηση, που θα έπρεπε να ξεκουράζονται, αυτούς που νιώθουν την κούραση των χρόνων σε κάθε κύτταρο του σώματός τους.

Δεν μπορούν να απολαύσουν τη συνταξιοδότηση- συνεχίζουν να εργάζονται, πιέζοντας τα κουρασμένα τους κορμιά.

Παρόλο που τα κορμιά τους είναι εξαντλημένα, οι εμπειρίες τους, οι συσσωρευμένες γνώσεις και η εργασία τους εκτιμώνται στη Νότια Κύπρο σε αντάλλαγμα με ευρώ.

Εργάζονται για τον εαυτό τους ως ένα βαθμό, αλλά κυρίως για τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Θέλουν να συνεισφέρουν όσο τους επιτρέπουν οι δυνάμεις τους.

Οι γιαγιάδες και οι παππούδες ξεπερνούν τα όριά τους, ώστε τα εγγόνια τους που φοιτούν σε ιδιωτικά σχολεία να μην επηρεαστούν από την αύξηση των διδάκτρων. Βέβαια, δεν το κάνουν μόνο για τα σχολικά [δίδακτρα], αλλά και για να καλύψουν άλλες ανάγκες που έχουν φτάσει σε εξωφρενικές τιμές...

Δεν είναι μόνο οι γιαγιάδες και οι παππούδες, αλλά και οι μητέρες, οι πατεράδες και τα αδέρφια που μοχθούν εκεί για να αντιμετωπίσουν τις ανεξέλεγκτα υψηλές τιμές.

Δεν εστιάζουμε στη δυσκολία της εργασίας που γίνεται στο νότο – τα χρήματα που προσφέρει είναι σημαντικά, όπως και η αξία του να ξοδεύεις ευρώ στο βορρά...

Ούτε η ταλαιπωρία στις πύλες των χερσαίων συνόρων ούτε οι δύσκολες δουλειές στην άλλη μεριά των συνόρων μπορούν να αποθαρρύνουν τους ανθρώπους γιατί αναγκάζονται να το κάνουν για να ζήσουν, να πληρώσουν τα χρέη τους, να τα βγάλουν πέρα και να αποφύγουν την ανημποριά...

Υπάρχουν πολλές ιστορίες ανθρώπων που χρεοκόπησαν, που εξαθλιώθηκαν

λόγω των δύσκολων συνθηκών στο βορρά, αλλά κατάφεραν να ξεπεράσουν αυτά τα προβλήματα δουλεύοντας στο νότο. Υπάρχουν πολλές αληθινές ιστορίες, έχετε ακούσει ποτέ κάποια από αυτές;

Όταν ανέφερα τους παππούδες και τις γιαγιάδες νωρίτερα, νομίζετε ότι το είπα τυχαία;

Ναι, υπάρχουν και γιαγιάδες μεταξύ των ανθρώπων που περιμένουν στις συνοριακές πύλες για να περάσουν στο νότο.

Δουλεύουν ως καθαρίστριες σε ξενοδοχεία, εστιατόρια και χώρους εργασίας, μαγειρεύουν σε κουζίνες.

Είναι ντροπή να εργάζονται; Φυσικά και όχι... Όλα τα επαγγέλματα είναι ιερά, αλλά δεν είναι εύκολο για τους ανθρώπους σε ηλικία συνταξιοδότησης να αναγκάζονται να εργάζονται.

Αν και πολλοί άνθρωποι όλων των ηλικιών στις συνοριακές πύλες φαίνονται κουρασμένοι.

Υπάρχει επίσης και το βασανιστικό ταξίδι της επιστροφής για εκείνους που αναχώρησαν από το σπίτι πριν ξημερώσει καν, οι οποίοι και πάλι πρέπει να περιμένουν να περάσουν στην άλλη πλευρά. Δεν μπορείς απλώς να επιστρέψεις με άνεση στο σπίτι σου – υπομένεις ξανά την ταλαιπωρία στις πύλες μαζί με όλη σου την κούραση.

Αφού περάσουν τις πύλες των χερσαίων συνόρων, μπορούν να φτάσουν στο πιο απομακρυσμένο σημείο μέσα σε μια ώρα ή ας πούμε σε μιάμιση ώρα το πολύ.

Παρόλα αυτά, σχεδόν τόση είναι επίσης και η αναμονή στις πύλες των χερσαίων συνόρων.

40 λεπτά, 50 λεπτά, μερικές φορές μια ώρα αναμονής είναι ανυπόφορη.

Είναι σαν να είναι κοινή επιθυμία των κυβερνώντων και στις δύο πλευρές να πρέπει οι άνθρωποι να βιώνουν αυτή την ταλαιπωρία για να περάσουν από τη μία πλευρά της χώρας τους στην άλλη... Στην πραγματικότητα, η χρήση της φράσης “σαν να” είναι μάλλον ένας ευφημισμός – είναι κάτι το οποίο ολοφάνερα επιθυμούν να γίνεται.

Δεν ανοίγουν νέες πύλες – ούτε παίρνουν μέτρα για να διευκολύνουν τις διελύσεις στα υπάρχοντα σημεία. Οι διοικήσεις των δύο πλευρών έχουν τους δικούς τους πολιτικούς υπολογισμούς, αν και μπορεί να μην τους εκφράζουν ανοιχτά...

Ναι, πήγαινε και ρίξε μια ματιά σε αυτές τις πύλες των χερσαίων συνόρων – θα δουν πολλά τα μάτια σου.

Στη Νότια Κύπρο, πολλοί Τουρκοκύπριοι εργάζονται σε πόστα που δεν απαιτούν πανεπιστημιακό πτυχίο.

Κάνουν δύσκολες, απαιτητικές και κοπιαστικές δουλειές... Είναι ντροπή; Φυσικά και όχι... Ο καθένας μπορεί να εργαστεί σε οποιαδήποτε δουλειά – αν μπορεί να προσφέρει την εργασία του και να πληρωθεί ως αντάλλαγμα, γιατί όχι;

Το βρίσκω αυτό εξαιρετικά φυσιολογικό, αλλά η εικόνα που μας δίνουν αυτοί που κυβερνούν τη χώρα έρχεται σε αντίθεση με την πραγματικότητα που βιώνουμε. Αυτό δεν είναι το λεγόμενο μέλλον που παρουσιάζουν για τους Τουρκοκύπριους.

Παρεμπιπτόντως, Τουρκοκύπριοι εργάζονται και σε σημαντικά πόστα στην Νότια Κύπρο που “απαιτούν πανεπιστημιακή μόρφωση”. Μπορεί να αναρωτηθείτε: “Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει διαρροή εγκεφάλων στην άλλη πλευρά των συνόρων;”.

Γιατί όχι; Αν οι συνθήκες το υπαγορεύουν, αν [οι συνθήκες] το απαιτούν, τότε θα συμβεί, φυσικά...

Αυτό δεν ήταν το μέλλον που υποσχέθηκαν αυτοί που κυβερνούν αυτή τη χώρα, ούτε είναι αυτό που εξακολουθούν να υπόσχονται.

Επομένως, το να συνεχίζουμε να λέμε ότι “δεν εξαρτόμαστε από τους Ελληνοκύπριους” δεν αρκεί.

Τι θα συνέβαινε στην αγορά αν δεν υπήρχαν Ελληνοκύπριοι πελάτες που να έρχονται από τη Νότια Κύπρο; Τι θα έκαναν οι επιχειρήσεις, οι καταστηματάρχες, οι λιανοπωλητές, οι πωλητές σουβενίρ, τα εστιατόρια και πολλοί άλλοι;

Τι θα έκαναν οι κυβερνητικές αρχές για τις επιχειρήσεις που θα έκλειναν, θα κατέβαζαν τα ρολά και θα χρεοκοπούσαν;

Τι έκαναν μέχρι τώρα και τι θα ξανακάνουν; Θα τις έσωζαν με τα λεγόμενα μέτρα που δεν θα αποτελούσαν καν πρόσκαιρη λύση του προβλήματος;

Τι θα έκαναν αν δεν υπήρχαν ευκαιρίες απασχόλησης στη Νότια Κύπρο και χιλιάδες άνθρωποι δεν μπορούσαν να βρουν εργασία εκεί; Θα είχαμε κυριολεκτικά αλληλοφαγωθεί σε αυτή την πλευρά. Μπορεί να μην τους αρέσει να τα ακούνε αυτά, αλλά αυτή είναι η αλήθεια.

Είναι καλό που παρόλες τις ταλαιπωρίες, αυτές οι πύλες των χερσαίων συνόρων είναι ανοιχτές. Είναι καλό που οι δικοί μας άνθρωποι πηγαίνουν και εργάζονται εκεί, και είναι καλό που οι Ελληνοκύπριοι πελάτες και τουρίστες μπορούν να περάσουν σε αυτή την πλευρά από αυτές τις πύλες. Τι θα γινόταν αν δεν το έκαναν; Δεν μπορώ καν να φανταστώ πώς θα ήταν τα πράγματα.

Προβληματισμένες μητέρες, πατέρες, σύζυγοι και παιδιά με πληγωμένες καρδιές βλέπουν ως παρηγοριά το γεγονός ότι οι συγγενείς τους πάνε να εργαστούν στη Νότια Κύπρο, σαν να πηγαίνουν σε άλλη χώρα. Λένε: “Αντί να μεταναστεύσουμε σε άλλη χώρα, ας πάνε τα παιδιά και οι συγγενείς μας στη Νότια Κύπρο και ας εργαστούν εκεί”.